

Arrest

nr. 116 051 van 19 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 juli 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 augustus 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en zijn Belgische partner leggen op 14 juli 2012 te Kortrijk een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Verzoeker dient op 26 januari 2013 een aanvraag in om, in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap, in het bezit te worden gesteld van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 19 juli 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 29 juli 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.01.2013 werd ingediend door:

[...]

Nationaliteit: Algerije

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de Wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- Verklaring wettelijke samenwoning: Deze verklaring dateert van 14/07/2012, dit is echter onvoldoende om aan te tonen dat betrokkene als partners, één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, gezien de aanvraag dateert van 26/01/2013.*
- Verklaringen op eer door derden: Verklaringen op eer kunnen niet in overweging genomen worden als voldoende bewijs van de duurzame en stabiele relatie gezien ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kunnen worden.*
  - Foto's: de voorgelegde foto's zijn niet voorzien van een datum. Bijgevolg kunnen we niet nagaan wanneer ze genomen werden en kunnen ze niet als voldoende bewijs van de stabiele en duurzame relatie dienen.*
  - Huurovereenkomst voor een studio in Nieuwpoort op naam van beiden en datum van 1 mei 2011. De gegevens zijn er echter allemaal met stylo op geschreven. Bijgevolg kan het contract niet getoetst worden op haar echtheid.*
  - Leveringscontract van de Krefel op naam van betrokkene en opgemaakt op 12 december 2012. Het adres is het gezamenlijke maar aangezien het contract maar werd opgemaakt op 12 december 2012 kan men niet stellen dat het bewezen is dat het hier gaat om een duurzame en stabiele relatie tussen betrokkenen. De aangegeven datum is te recent om als bewijs te kunnen dienen dat betrokkenen elkaar reeds twee jaar kennen.*
  - Aankoopfactuur van [V. K.] dd. 31 december 2010: hier staat met stylo bijgeschreven dat het hier ging om een aankoop van betrokkene voor de Belgische. Deze bewering kan niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid getoetst worden.*
  - Ticket DHL op naam van beiden. Dit ticket werd opgemaakt op 19 juni 2012, men kan dus niet stellen dat het hier bewezen is dat het om een duurzame en stabiele relatie gaat. Deze datum is eveneens te recent.*

Bijgevolg werd op onvoldoende wijze aangetoond dat betrokkenen een duurzame en stabiele relatie van tenminste twee jaar hebben.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, § 1, 2° legaal verblijf in België is verstreken.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3.2.b van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) en van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Doordat : verweerster de aanvraag van verzoeker voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft geweigerd

Terwijl: het doel van de betreffende richtlijn is het handhaven van de eenheid van het gezin in de ruime betekenis van het woord en verzoeker overeenkomstig art. 40ter VW wel degelijk over een verblijfsrecht kan genieten

Zodat: de voormelde beslissing niet enkel de Richtlijn 2004/38 schendt doch ook voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet en derhalve nietig dient te worden verklaard

Toelichting :

Verzoeker onderhoudt een duurzame en stabiele relatie met een Belgische onderdane, meer bepaald met mevrouw [D.D.], voornoemd.

Verzoeker en mevrouw [D.D.] hebben reeds een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd en wonen samen aan het adres voornoemd te KORTRIJK.

Verzoeker erkent dat zowel onder de oude wetgeving (artikel 40bis VW) als onder de huidige wetgeving (artikel 40ter VW) de partner dient te bewijzen dat het hij een duurzame en stabiele relatie heeft met de Belg (of EU burger).

Dit is het geval wanneer:

- Ze gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond of,*
- Ze bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste 2 jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden, dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen, of,*
- Ze een gemeenschappelijk kind hebben*

Volgens de richtlijnen van de Europese Commissie moet België voor het bewijs van ‘duurzaamheid’ van de relatie ook andere relevante bewijzen in aanmerking nemen. De lidstaten moeten elke weigering van een aanvraag degelijk en schriftelijk motiveren en de betrokkene moet in beroep kunnen gaan tegen de beslissing.

De Commissie herhaalt ook dat het bewijs van de duurzame relatie moet beoordeeld worden in functie van het doel van de richtlijn vrij verkeer, nl. het handhaven van de eenheid van het gezin in de ruime betekenis van het woord. Zo moet België ook rekening houden met de relatie die de partner heeft met de EU burger en andere omstandigheden, zoals het feit dat de partner financieel of lichamelijk afhankelijk is van hem (zie: www.vreemdelingenrecht.be).

Verzoeker maakte dienaangaande een aantal stukken over aan de bevoegde diensten te KORTRIJK. Stukken welke blijkbaar door verweerster niet als afdoende werden bevonden. Visie welke verzoeker niet deelt.

Men vraagt dat men het stabiel en duurzaam karakter van de relatie zou bewijzen.

Het is dan ook maar normaal dat naast foto's, contracten, facturen, edm tevens verklaringen van vrienden, kennissen edm., worden voorgelegd.

Zij zijn immers de best geplaatste personen om een attestatie te doen.

Deze verklaringen dan ook afschilderen als opgesteld 'pour les besoins de la cause', daar men de waarachtigheid ervan niet kan nagaan, gaat een brug te ver.

Tegenpartij beticht impliciet de ondertekenaars van valsheid in geschriften, maar dient daar toch geen klacht voor in, noch stelt zij een onderzoek in.

Zij doet dit niet omdat zij zeer goed weet dat partijen al langer dan één jaar samenwoonden.

In haar dossier bevinden zich ongetwijfeld de rapporten van de wijkagente naar aanleiding van de diverse bezoeken welke deze aan het koppel bracht, noch lang voor de registratie van wettelijke samenwoning.

Verzoeker kan dan enkel en alleen concluderen dat wanneer alle stukken erbij worden genomen, hij wel degelijk op afdoende wijze bewijs levert van een duurzame en stabiele relatie met Mevrouw [D.D.]

Hierbij dient immers rekening te worden gehouden met de doelstelling van de voornoemde Richtlijn vrij verkeer (cfr supra).

Verzoeker en mevrouw [D.D.] hebben op 14.07.2012 een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd.

Hiermee wil(d)en zij de duurzaamheid van hun relatie bevestigen.

Zij hadden al een relatie sedert september 2010, en woonden feitelijk samen sedert april 2012.

De beslissing van verweerster dateert van meer als één jaar na deze verklaring.

Hic et nunc leven partijen nog steeds samen aan het adres voornoemd te KORTRIJK.

Naast dit gegeven kan toch niet gekeken worden. De eenheid van dit feitelijk gezin dient te worden gevrijwaard. [...]"

2.1.2. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het motiveringsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht het middel als volgt toe:

"Doordat de motivering in rechte en in feite aanwezig dient te zijn en deze motivering tevens afdoende of deugdelijk dient te zijn.

Terwijl de beslissing geenszins hieraan voldoet

Zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen schendt

Toelichting

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte, de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De litigieuze beslissing dd. 19.07.2013 uitgaande van verwerende partij bevat weliswaar een motivering in rechte (verwijzende naar art. 52 § 4 vijfde lid van het KB van 08.10.1981) en in feite, met name dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de unie hierbij verwijzend naar het niet op afdoende wijze de duurzaamheid en stabiliteit van de relatie met de Belgische onderdaan te hebben aangetoond.

Art. 3 van de wet van 29 juli 1991 op de motiveringsplicht stelt nochtans dat de motivering afdoende moet zijn.

De term afdoende is herhaald door de rechtspraak van de Raad van State ontwikkeld als een motivering die deugdelijk moet zijn en meer dan een louter abstracte en een vormelijke stijlfomule (R.v.St. Umbreid nr. 76565 van 21 oktober 1998 e.a. geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, nr. 664, 609).

De motivering moet draagkrachtig zijn, d.w.z. de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

De motivering moet de betrokkene in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen.

In de rechtsleer (cfr www.vreemdelingenrecht.be) wordt, wat de toepassing betreft van artikel 40bis oud , artikel 40ter VW nieuw, telkenmale gesteld dat voor de weigering van het verblijfsrecht, de DVZ een evenredigheidstoets dient uit te voeren.

Met andere woorden, de DVZ moet het feit dat een bepaalde voorwaarden voor gezinshereniging met een Belg niet (meer) vervuld is (bij de aanvraag of tijdens de eerste drie jaar van het verblijf), afwegen tegenover de verblijfsduur, leeftijd, gezondheid, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België, tegenover de bindingen met het land van herkomst.

Zoals reeds herhaaldelijk gesteld (cfr supra) onderhoudt verzoeker wel degelijk een duurzame en stabiele relatie met de Belgische onderdane, mevrouw [D.] en vormen zijn een feitelijk gezin aan het adres voornoemd te KORTRIJK.

Verweerster stelt verder ten onrechte in de bestreden beslissing, zonder enig onderzoek, dat de neergelegde verklaringen niet als afdoende bewijzen van een duurzame en stabiele relatie aanvaard kunnen worden, deze verklaringen zouden niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst.

Verweerster verklaart niet waarom de afgelegde verklaringen geen reële feiten zouden bevatten.

Verweerster verklaart evenmin waarom voormelde verklaringen niet op hun waarachtigheid getoetst zouden kunnen worden.

Door louter te beweren dat de verklaringen geen reële feiten bevatten en dat deze niet op hun waarachtigheid getoetst kunnen worden , stelt verweerster verzoeker niet in staat om de juiste reden van de weigering te kennen.

Het moge dan ook duidelijk zijn dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is. Hetzelfde dient gesteld nopens de voorgelegde foto's.

Tenslotte dient ook te worden gesteld dat de motivering uitgebreider moet zijn voor de beslissingen die op grond van een discretionaire bevoegdheid worden genomen (R.v.St., Stad Brugge, nr. 43556 van 30 juni 1993, en andere arresten geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Op.Cit. nr. 664, 610).

Verweerster had in deze een discretionaire bevoegdheid.

Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde evenwel niet.

Ook hier dient verzoeker tot in den treure te verwijzen naar de doelstelling van de Europese richtlijn vrij verkeer.

Verzoeker verwijst hierbij expliciet naar de evenredigheidssoefening welke verwerende partij dient te maken (cfr supra).

Met de term "afdoende" wordt in de jurisprudentie tevens gerefereerd dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er bijgevolg een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant (R.v.St., Terleau en Simonet, nr. 43852 van 12 augustus 1993, Geldof, nr. 77732, van 18 december 1998).

Het spreekt vanzelf dat het belang welke verzoeker heeft levensgroot is; dat hij hier in België mag blijven in de nabijheid van zijn levenspartner.

Dat verzoeker hier verder mag verblijven weegt helemaal niet op tegen welk belang dan ook dat de verwerende partij zou hebben.

Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde evenwel niet. Dit te meer daar niet ten laste valt van de Belgische overheid.

De partner van verzoeker verdient meer dan 1283,- EUR per maand in het kader van een contract van onbepaalde duur. (maaltijdcheques nog niet inbegrepen) [...]."

2.1.3.1. Beide middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

2.1.3.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gesteld dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Hierbij wordt aangegeven dat verzoeker niet heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te onderhouden met zijn partner, nu niet werd aangetoond dat zij ofwel reeds één jaar onafgebroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag ofwel elkaar reeds twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen en elkaar drie maal hebben ontmoet, waarbij deze ontmoetingen ten minste vijfenveertig dagen omvatten ofwel een gemeenschappelijk kind hebben. Hierbij wordt telkens *in concreto* ingegaan op de door verzoeker aangebrachte stukken en

toegelicht waarom deze niet volstaan als bewijs van een duurzame en stabiele relatie zoals bedoeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Inzake de motivering in de bestreden beslissing dat de voorgelegde verklaringen op eer door derden niet worden weerhouden als voldoende bewijs van een duurzame en stabiele relatie omdat deze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst, stelt verzoeker dat niet wordt verklaard waarom de afgelegde verklaringen geen reële feiten zouden bevatten en evenmin waarom deze verklaringen niet op hun waarachtigheid zouden kunnen worden getoetst. In dit verband merkt de Raad allereerst op dat op lezing van de motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat daarin niet wordt gesteld dat de verklaringen geen reële feiten bevatten, doch wel dat de afgelegde verklaringen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst. Hierbij wordt ook aangegeven dat dit voortvloeit uit het gegeven dat het verklaringen op eer van derden betreft. Deze motivering is voldoende duidelijk en stelt verzoeker in staat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De uitdrukkelijke motiveringsplicht gaat verder niet zover dat een overheid de motieven van de motieven van een beslissing zou moeten geven (RvS 18 september 2009, nr. 196.182). Waar verzoeker daarnaast stelt dat evenmin op afdoende wijze zou zijn gemotiveerd betreffende de voorgelegde foto's, stelt de Raad vast dat op duidelijke wijze in de bestreden beslissing valt te lezen dat de voorgelegde foto's ongedateerd zijn en dat bijgevolg niet kan worden nagegaan wanneer deze werden genomen. Op deze grond besluit hij dat de voorgelegde foto's niet kunnen worden weerhouden als afdoende bewijs van een stabiele en duurzame relatie. Ook deze motivering dient als afdoende te worden beschouwd.

Verzoeker betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niettemin niet afdoende is, nu daarin geen evenredigheidstoets is doorgevoerd waarbij het niet vervuld zijn van de voorwaarden voor gezinshereniging wordt afgewogen tegen de verblijfsduur, leeftijd, gezondheid, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de bindingen met het land van herkomst. Op grond van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, waarnaar verzoeker verwijst, kan een formele motiveringsplicht in deze zin evenwel niet worden afgeleid. Een algemene verwijzing naar de website www.vreemdelingenrecht.be of naar de doelstellingen van de richtlijn 2004/38/EG kan hiertoe evenmin volstaan. De Raad wijst erop dat de formele motiveringsplicht niet tot gevolg heeft dat uit een beslissing steeds een belangenafweging dient te blijken. De formele motiveringsplicht voorziet slechts dat de motivering dient aangepast te zijn aan het belang van de beslissing. Zo zal een ruimere motivering vereist zijn indien een beslissing zeer verstrekkende gevolgen heeft. *In casu* heeft verweerder duidelijk aangegeven waarom de door verzoeker aangevoerde elementen geen afdoende bewijs vormen van een duurzame en stabiele relatie zoals bedoeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Er blijkt niet dat deze motivering niet afdoende zou zijn.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103)

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

2.1.3.2. Waar verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de beoordeling in de bestreden beslissing, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de niet-Belgische partner van Belgische onderdaan, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische onderdaan een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan eenentwintig jaar zijn, ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een

andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

Overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de Vreemdelingenwet is het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aangetoond:

*“- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”*

In casu weigert de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om toelating tot verblijf omwille van het gegeven dat verzoeker niet heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te onderhouden met zijn partner, nu niet werd aangetoond dat zij ofwel reeds één jaar onafgebroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag ofwel elkaar reeds twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen en elkaar drie maal hebben ontmoet, waarbij deze ontmoetingen ten minste vijfenveertig dagen omvatten ofwel een gemeenschappelijk kind hebben.

Verzoeker betwist deze vaststelling. Hij stelt allereerst dat de verklaringen van vrienden en kennissen wel degelijk relevant zijn, omdat zij de best geplaatste personen zijn om een attestatie te doen. Hij stelt dat deze personen impliciet worden beticht van valsheid in geschrifte. De Raad merkt evenwel op dat, gelet op het gegeven dat dergelijke verklaringen op eer zijn opgesteld op uitdrukkelijke vraag van verzoeker en/of zijn partner en deze niet afkomstig zijn van gezaghebbende bronnen, deze slechts een geringe bewijswaarde kunnen worden toegedicht. Gelet op de vaststelling in de bestreden beslissing dat voor het overige evenmin bewijskrachtige stukken voorliggen die het duurzaam en stabiel karakter van de relatie kunnen aantonen, kan het geenszins als kennelijk onredelijk worden beschouwd waar verweerder loutere verklaringen op eer van derden niet weerhoudt als afdoende bewijs van een samenwonen van één jaar voorafgaand aan de aanvraag of van het gegeven dat de partners elkaar reeds twee jaar zouden kennen. Verweerder kon hierbij wijzen op het gegeven dat de voorgelegde verklaringen op eer, bij gebreke van overige bewijskrachtige stukken die van aard zijn het bewijs van een duurzame en stabiele relatie te leveren, niet kunnen worden getoetst op hun feitelijkheid en waarachtigheid. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt, volgt uit dergelijke vaststelling niet dat zijn vrienden of kennissen impliciet worden beschuldigd van valsheid in geschrifte. Er wordt enkel gesteld dat aan verklaringen op eer slechts een beperkte bewijswaarde kan worden toegedicht.

Waar verzoeker verder stelt dat er zich in zijn dossier *“ongetwijfeld de rapporten van de wijkagente [bevinden] naar aanleiding van de diverse bezoeken welke deze aan het koppel bracht”*, merkt de Raad op dat uit nazicht van het administratief dossier niet blijkt dat hierin een positieve woonstcontrole voorhanden is waaruit blijkt dat zij reeds één jaar voorafgaand aan de aanvraag samenwonen. Verzoeker blijft op dit punt ook vaag en geeft niet aan in het kader van welke procedure deze woonstcontroles zouden zijn gebeurd, noch op welke datum. Hij gaat er aldus ook aan voorbij dat de bewijslast voor het aantonen dat is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden in beginsel bij de aanvrager berust. Daarenboven geeft verzoeker in zijn verzoekschrift zelf uitdrukkelijk aan slechts sedert april 2012 feitelijk samen te wonen met zijn partner. Nu de voorwaarde van één jaar onafgebroken samenwonen dient te worden beoordeeld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag om toelating tot verblijf – *in casu* 26 januari 2013 – en niet, zoals verzoeker verkeerdelijk voorhoudt, op het ogenblik van de totstandkoming van de beslissing, blijkt dan ook niet dat verweerder ten onrechte vaststelde dat niet is voldaan aan deze voorwaarde.

In zoverre verzoeker nog stelt dat rekening diende te worden gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, herhaalt de Raad dat verzoeker in gebreke blijft de juridische grond te duiden waaruit deze verplichting volgt. Zoals reeds aangehaald, voorzien de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet niet in een dergelijke verplichting. Verzoeker maakt dan ook evenmin aannemelijk dat een evenredigheidstoetsing in het licht van deze elementen zich opdrong. Een algemene verwijzing naar niet

nader gespecificeerde rechtsleer en de website www.vreemdelingenrecht.be kan hiertoe niet volstaan. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, in het kader van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet ook slechts over een appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de overgelegde bewijsstukken. Indien evenwel wordt vastgesteld dat deze bewijsstukken niet voldoende zijn en verzoeker derhalve niet voldoet aan één van de verblijfsvoorwaarden gesteld in de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, kan hij niet anders dan de aanvraag om toelating tot verblijf te weigeren.

Wat de aangevoerde schending van de richtlijn 2004/38/EG betreft, merkt de Raad op dat – los van de omzetting van deze richtlijn in de Belgische rechtsorde – artikel 3.1. van voormelde richtlijn voorziet dat *“deze van toepassing is ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen”*. In casu heeft verzoeker om een toelating tot verblijf gevraagd in functie van zijn relatie met zijn Belgische partner en is het grensoverschrijdend aspect – dat in ieder geval vereist is voor de toepassing van de richtlijn – niet aanwezig. Er blijkt dan ook niet dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op de bepalingen van deze richtlijn.

Eenzelfde bemerking dient te worden gemaakt waar verzoeker op algemene wijze verwijst naar *‘richtlijnen van de Europese Commissie’* en stelt dat België voor het bewijs van de duurzaamheid van de relatie ook andere relevante bewijzen in aanmerking dient te nemen en deze dient te beoordelen in functie van het doel van de *‘richtlijn vrij verkeer’*. Hij stelt dat rekening moet worden gehouden met de relatie en met andere omstandigheden zoals het feit dat de partner *‘financieel of lichamelijk afhankelijk is van hem’*. Verzoeker verwijst verder opnieuw naar de website www.vreemdelingenrecht.be. De Raad benadrukt in dit verband dat het aan verzoeker toekomt om op duidelijke wijze de gronden tot nietigverklaring van de bestreden beslissing aan te duiden. Hij dient hierbij de nodige precisie in zijn argumentatie te hanteren. Verzoeker blijft op dit punt in gebreke. Zo specificeert hij op geen enkele wijze op welke concrete richtlijnen van de Europese Commissie hij doelt en blijft hij zelf in gebreke de concrete webpagina te geven die hij heeft geconsulteerd. Het komt niet aan de Raad toe om in de plaats van verzoeker de concrete richtlijnen van de Europese Unie op te zoeken of op een bepaalde website op zoek te gaan naar bepaalde informatie. De Raad merkt ten slotte ook op dat verzoeker zelf geen concreet gegeven aanbrengt waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden of dat van aard zou kunnen zijn dat alsnog een duurzame en stabiele relatie diende te worden aangenomen. Zo dringt de vaststelling zich op dat rekening werd gehouden met de door verzoeker ingeroepen relatie. Waar verzoeker verder op algemene wijze verwijst naar *“het feit dat de partner financieel of lichamelijk afhankelijk is van hem”* blijkt hieruit nog geen concreet en relevant bewijs waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden door het bestuur.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet blijkt niet. De ingeroepen schending van artikel 3.2.b van de richtlijn 2004/38/EG wordt evenmin weerhouden.

2.1.3.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.3.4. Het eerste en vierde middel zijn ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Doordat artikel 8.1 EVRM bepaalt dat één ieder recht heeft op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Terwijl de aangevochten beslissing geenszins litigieus artikel respecteert.

Zodat de aangevochten beslissing derhalve nietig dient te worden verklaard.

Toelichting

*Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt :
[...]*

Verzoeker betwist niet dat artikel 40 bis oud / huidig artikel 40 ter Vw. tot doel heeft een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (R.v. St., nr. 140.105, 2 februari 2005).

Partners met wie een duurzame levensgemeenschap wordt gevestigd dienen beschouwd te worden als zijnde een familielid van de burger van de Unie.

Uit hetgeen supra werd gesteld blijkt duidelijk dat verzoeker duurzame relatie op het oog heeft en zal voldoen aan de voorwaarden zoals deze zijn vooropgesteld door artikel 40 bis oud / 40 ter van de Vreemdelingenwet.

Met andere woorden, nu verzoeker duidelijk heeft aangetoond onder toepassingsgebied van voornoemde artikelen te zullen vallen, meent verzoeker dan ook - gelet op deze incorrecte toepassing van de Vreemdelingenwet - dat dit een schending uitmaakt van art. 8 EVRM.

Teneinde zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM, dient verzoekers gezinsleven te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM.

Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül teen. Zwitserland, 19 februari 1996, 23218/94).

Het begrip 'gezinsleven' in het voormelde artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd.

De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.

Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie .

Ook hier is verzoeker zich bewust van het gegeven dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar hetgeen supra werd gesteld.

In casu meent verzoeker dan ook terecht te kunnen stellen dat er sprake is van een gezinssituatie in de zin van artikel 8 EVRM.

Verzoeker beseft ter dege dat indien kan worden aangenomen dat er sprake is van een gezin, dan nog artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw dient te worden genomen

Lid 2 van voornoemd artikel 8 stelt dat slechts een schending wordt toegestaan voor zover is voldaan aan de legaliteits-, legitimizeits- en proportionaliteitsvoorwaarden.

Ter zake dient verwerende partij een afweging te maken tussen het algemeen belang en het belang van de vreemdeling (RvSt, 2 oktober 2000, nr. 89.967) om aan de legaliteits- legitimizeits- en proportionaliteitstoets te voldoen.

In casu werd enkel op een standaardwijze gemotiveerd, doch werd niet naar het belang van de vreemdeling in casu gekeken.

Men kan dan ook de gedane afweging niet als een ernstige en geloofwaardige afweging beschouwen.

De reden (legitimiteitstoets) moet ingegeven zijn vanuit het belang van nationale veiligheid, openbare orde, economisch welzijn, voorkomen wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Er dient met andere woorden een belangenafweging plaats te vinden tussen het recht op een privé leven en het wettig nagestreefd doel (RvSt. 30 oktober 2002, nr. 112.059, JLMB 2003).

Deze belangenafweging is ook niet terug te vinden in de beslissing gezien een loutere formele motivering met standaardzinnen niet kan worden weerhouden, wat in casu het enige is dat verweerster heeft gedaan.

De schending moet ook in verhouding staan met het nagestreefde doel (noodzakelijkheidstoets - RvSt 25 september 1996, nr. 61.972, RDE 1996).

Om dit te beoordelen zijn er vier criteria:

- *de zwaarwichtigheid en gewelddadigheid van de feiten (EHRM 10 juli 2003, Benhebbat/ Frankrijk, §33)*
- *de banden met het gastland (EHRM 26 september 1997, Hehemit / Frankrijk, §36)*
- *de banden met het moederland (EHRM 6 november 2001, Brahim Kaya t/ Nederland)*
- *intensiteit van het geleefde en sociale gezinsleven (EHRM 5 juli 2005 , Uner t/Nederland, nr. 46410/99).*

In casu dient te worden gesteld dat verzoeker geen gewelddadige feiten heeft gepleegd, de banden met het moederland hic et nunc uiterst summier, om niet te zeggen nihil zijn.

Verzoeker meent dan ook dat zij zich terecht kon en kan beroepen op artikel 8 EVRM zodat het middel komt dan ook als grond naar voor."

2.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In zoverre verzoeker betoogt dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM omdat een incorrecte toepassing van de Vreemdelingenwet werd gemaakt en dit omdat hij "zal voldoen" aan de voorwaarden vooropgesteld in de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de Vreemdelingenwet, kan het volstaan te verwijzen naar voorgaande bespreking van het eerste en vierde middel waarbij werd vastgesteld dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing die erop neerkomt dat hij niet heeft aangetoond te voldoen aan de verblijfsvoorwaarden niet weerlegt. Verzoeker lijkt dit ook te erkennen waar hij aangeeft dat hij hieraan "zal voldoen".

Verzoeker beroept zich op een gezinsleven met zijn Belgische partner. Los van het gegeven dat verzoeker de motivering in de bestreden beslissing niet weerlegt dat het duurzaam en stabiel karakter van de relatie niet is aangetoond en daargelaten de vraag of huidige zaak in het licht van de leer van de positieve of negatieve verplichtingen dient te worden onderzocht, stelt de Raad vast dat in ieder geval verzoeker niet aannemelijk maakt dat er sprake zou zijn van een incorrecte of kennelijk onredelijke belangenafweging tussen enerzijds zijn recht op een privé- en/of gezinsleven en anderzijds het algemeen belang. De Raad wijst erop dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker toont verder niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem verhinderen om met zijn nieuwe partner in zijn land van herkomst of elders te verblijven en dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om een gezin te vormen met zijn partner. Verzoeker en zijn partner konden er, gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoeker, ook niet van onwetend zijn dat de precaire of onwettige verblijfssituatie

van verzoeker tot gevolg had dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. De bestreden beslissing heeft ook niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt en belet niet dat verzoeker alsnog wordt toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk als partner in een duurzame relatie van zodra hij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet voorziene verblijfsvoorwaarden. Verzoeker betoogt nog dat hij geen gewelddadige feiten heeft gepleegd en hij actueel amper nog banden heeft met zijn herkomstland, doch toont hiermee geen kennelijk onredelijke belangenafweging aan. Zo wordt van elke vreemdeling die in België verblijft verwacht dat hij geen strafbare feiten pleegt. Verder beperkt verzoeker zich tot een zeer algemene stelling dat hij actueel geen banden meer zou hebben met zijn herkomstland, doch zonder dat hij enige concrete elementen aanreikt om deze stelling te kunnen beoordelen. Er blijkt ook niet dat verzoeker dienstig kan verwijzen naar de door hem aangehaalde rechtspraak van het EHRM. Zo maakt hij niet aannemelijk dat de feiten die hebben geleid tot deze rechtspraak gelijkaardig zijn aan de feiten in huidig voorliggende zaak. De vaststelling dringt zich op dat in de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van het EHRM steeds sprake was van verzoekende partijen die reeds langdurig verblijfsgerechtigd waren in de betreffende Lidstaat, daar waar verzoeker voorafgaand aan zijn aanvraag op illegale wijze in het Rijk verbleef. Een zaak waarin een persoon die langdurig in een Lidstaat verblijft wordt uitgewezen om redenen van openbare orde kan niet zomaar worden gelijkgesteld met een zaak die in wezen handelt over immigratie. Gelet op hetgeen voorafgaat, valt de eventuele scheiding van zijn partner niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cf. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", *T.Vreemd.* 1994, 3-16) en kan, *in casu*, geen schending van artikel 8 van het EVRM worden aangenomen. Artikel 8 van het EVRM houdt, los van het gegeven dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de door verzoeker ingeroepen relatie niet wordt weerhouden als grond om verzoeker toe te laten tot een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een Belg, als dusdanig ook geen plicht tot formele motivering in.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Hij stelt als volgt:

"Doordat verwerende partij weigert aan verzoeker een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie toe te kennen.

Terwijl het evenredigheidsbeginsel vereist dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, niet tegen alle redelijkheid ingaat.

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde beginsel schendt

Toelichting

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr. 126.520, 17 december 2003).

De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor onderhavig geval neerkomt op de vraag stellen of verwerende partij zich kennelijk onredelijk opgesteld heeft als hij, niettegenstaande de specifieke situatie van verzoeker, de voorliggende gegevens geen verblijfskaart toekent aan verzoeker.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel, wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. (RvV arrest nr. 28 480 van 10 juni 2009, in de zaak RvV X/II).

Dat is in casu het geval.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar de specificiteit van zijn situatie zoals supra uiteengezet.

In alle redelijkheid kan dan ook niet begrepen worden waarom verweerster ervoor gekozen heeft (gebruik makende van zijn discretionaire bevoegdheid) om in de gegeven omstandigheden, zoals hierboven geschetst, een beslissing tot weigering van een verblijfskaart van en familielid van een burger van de Unie werd genomen.

Dit te meer daar in de rechtsleer herhaaldelijk wordt gesteld dat voor de weigering (of beëindiging) van het verblijfsrecht de Dienst Vreemdelingenzaken een evenredigheidstoets dient uit te voeren.

Toets welke er in bestaat dat de Dienst Vreemdelingenzaken, enerzijds, het feit dat een bepaalde voorwaarde voor gezinshereniging met een Belg niet (meer) vervuld zou zijn / is dient af te wegen tegen, anderzijds, de verblijfsduur, leeftijd, gezondheid, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de bindingen met het land van herkomst.

In casu heeft verzoeker zijn banden met het land van herkomst reeds verbroken.

*Zijn vader woont in Frankrijk, zijn moeder is overleden.
Hij heeft heel weinig contact met andere familieleden.*

Hij heeft zich alhier goed geïntegreerd en wenst hier met zijn partner zijn verder leven uit te bouwen.

Het redelijkheidsbeginsel werd dan ook duidelijk geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing. [...]"

2.3.2. Zoals verzoeker correct aangeeft, hangt het evenredigheidsbeginsel in wezen nauw samen met het redelijkheidsbeginsel, hetgeen slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad verwijst allereerst naar de bespreking van het eerste en vierde middel waarbij reeds werd vastgesteld dat geen kennelijke wanverhouding blijkt tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing.

Verzoekers betoog komt er in wezen op neer dat de gemachtigde van de staatssecretaris het niet voldaan zijn aan alle verblijfsvoorwaarden had moeten afwegen tegen elementen als de verblijfsduur, leeftijd, gezondheid, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en bindingen met het land van herkomst. Naast het gegeven dat verzoeker niet duidt op welke concrete grond verweerder met voornoemde elementen rekening diende te houden bij het nemen van de bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op een schending van het evenredigheidsbeginsel om te bekomen dat het bestuur hem in het bezit zou stellen van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dit ondanks het niet voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden. De loutere verwijzing naar het evenredigheidsbeginsel laat niet toe af te wijken van een reglementair voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F).

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. Verzoeker voert in een vijfde middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de hoorplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] Doordat drie fundamentele normen ten grondslag liggen aan de beginselen van behoorlijk bestuur: objectiviteit, evenwichtigheid en zorgvuldigheid.

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk geenszins alle relevante factoren en omstandigheden in aanmerking werden genomen.

Zodat de aangevochten beslissing het geciteerde algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt

Toelichting

Het zorgvuldigheidsbeginsel is het beginsel dat inhoudt dat bij de voorbereiding en het nemen van beslissingen alle relevante factoren en omstandigheden dienen te worden afgewogen.

Formele zorgvuldigheid heeft betrekking op de procedure die is gevolgd bij het tot stand komen en het uitvoeren van een besluit welke procedure behoorlijk en correct dient te zijn.

Materiële zorgvuldigheid heeft betrekking op de behoorlijke en correcte inhoud en betekenis van een besluit.

Bij de studie van dezelfde zorgvuldigheidsplicht moet niet alleen aandacht worden besteed aan de zorgvuldige besluitvorming, maar ook aan het zorgvuldig handelen.

Kortom de overheid die over de beoordelingsbevoegdheid beschikt om een besluit te nemen moet er in de eerste plaats voor zorgen dat haar alle mogelijke nuttige gegevens worden bezorgd opdat zij zou geïnformeerd zijn.

In casu - bij nazicht van de litigieuze beslissing van verwerende partij - dient verzoeker tot het besluit te komen dat tegenpartij niet enkel niet correct is in haar motivering (verzoeker en zijn partner onderhouden wel degelijk een duurzame en stabiele relatie), doch dat zij zich nimmer de moeite heeft getroost, wanneer zij diende vast te stellen dat de voorgelegde documenten niet zouden volstaan, om nader contact op te nemen met verzoeker of het gemeentebestuur of met de naar voorgebrachte getuigen en hen te verzoeken meer duidelijkheid te verschaffen.

Wanneer verwerende partij zich deze kleine moeite had getroost dan had zij dienen vast te stellen dat verzoeker wel degelijk een duurzame en stabiele relatie onderhoud met een Belgische onderdane.

Verwerende partij verkoos evenwel alles op zijn beloop te laten - in tegendeel zelfs de indruk te bieden dat alles wel OK was - om vervolgens als donderslag bij heldere hemel - een weigeringsbeslissing te nemen.

Dit niettegenstaande het gegeven dat wanneer verzoeker de website www.vreemdelingenrecht.be er op naslaat nopens de beslissingsmacht van verweerster uitdrukkelijk stelt :

“Indien de DVZ het recht op verblijf niet erkent, krijgt het gezinslid een bijlage 20, al dan niet met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Alvorens het verblijfsrecht te weigeren moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.”

In casu heeft verwerende partij met geen één van deze elementen rekening gehouden.

De situatie van verzoeker is nochtans zeer specifiek.

Hij verblijft reeds geruime tijd in België, onderhoudt reeds geruime tijd een relatie met de Belgische onderdane, mevrouw [D.D.] [...].”

2.4.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De Raad benadrukt hierbij ook dat een vreemdeling die vraagt om tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten zijn aanvraag zelf met alle dienstige overtuigingsstukken dient te onderbouwen. Het komt aan verweerder enkel toe de

aangebrachte stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen. Op verweerder rust geenszins de verplichting om, indien de aanvrager in gebreke blijft om de nodige documenten of verduidelijkingen bij zijn aanvraag te voegen, het initiatief te nemen om de aanvraag verder te stofferen door middel van onderzoeksdaten. Verzoeker betoogt verder opnieuw dat rekening diende te worden gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, doch blijft opnieuw in gebreke de concrete grond te duiden op basis waarvan een onderzoek in het licht van deze elementen door verweerder zich opdrong en beperkt zich opnieuw tot het gegeven van een algemene weblink. Hij maakt niet aannemelijk dat hij, wat een van deze elementen betreft, enig concreet gegeven kon aanbrengen dat van aard was dat het een andere uitkomst had kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker voert verder een schending aan van de hoorplicht, al dan niet in het kader van de zorgvuldigheidsplicht.

De Raad benadrukt evenwel dat verzoeker de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in zijn aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten en dat hij deze aanvraag met alle nodige gegevens en stukken kon onderbouwen. Verzoeker houdt derhalve ten onrechte voor dat hij niet de kans had om zijn standpunt te verduidelijken. Hij heeft zich ook persoonlijk aangeboden bij de administratieve diensten van zijn gemeente om de aanvraag in te dienen, doch er blijkt niet dat hij hierbij nog bijkomende argumenten naar voor wenste te brengen. Het volstaat dat een betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). Er blijkt ook niet welk belang verzoeker heeft bij zijn betoog, nu hij op geen enkele wijze duidt welke verduidelijkingen hij, het gemeentebestuur of de door hem naar voor gebrachte getuigen dan wel hadden kunnen geven die alsnog een andere beslissing hadden kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, geschonden zijn.

Het vijfde middel is ongegrond.

2.5.1. Verzoeker voert in een zesde middel de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Hij licht het middel als volgt toe:

“Doordat aan het fundamentele rechtsbeginsel welke aan de gehele rechtsorde ten grondslag ligt, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel is.

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk deze beginselen naast zich neerlegt

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt

Toelichting

Het rechtszekerheids- vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen welke door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt zo enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen stellen in het bestuur te misleiden. ’

De Raad van State omschreef het vertrouwensbeginsel als

“... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan” (zie R.v.St. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989).

Uit hetgeen hierboven werd gesteld moge duidelijk zijn dat verzoeker een aanvraag gezinshereniging indiende.

Steeds heeft verzoeker op correcte wijze gehandeld.

Binnen de vooropgestelde termijn van 3 maanden heeft verzoeker alle nodige bewijsstukken overgemaakt aan de gemeente. De aanvraag werd op geen enkel ogenblik geweigerd door de gemeente en werd wel degelijk doorgestuurd naar de bevoegde diensten te BRUSSEL.

Verzoeker mocht er van uitgaan dat, wat zijn situatie betrof, alles in orde was.

Had men aan verzoeker medegedeeld dat bijvoorbeeld de getuigenverklaringen en fotos', ... Niet als voldoende bewijs waren aanzien, dan zou hij zeer zeker nog aanvullende bewijs kunnen hebben aangebracht.

Pas na verloop van de voorgeschreven termijnen mocht verzoeker, als donderslag bij heldere hemel, een beslissing ontvangen waarbij gesteld werd dat hij niet voldeed aan de voorwaarden om te genieten van een het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de unie.

Met andere woorden, verwerende partij had bij verzoeker het vertrouwen gewekt dat alles in orde was nopens de door haar voorgelegde documenten.

Dit te meer daar zij zich wel degelijk in een zeer specifieke situatie bevond (langdurig verblijf alhier, stabiele relatie met een Belgisch onderdaan -) waaromtrent een evenredigheidsoefening dient te worden uitgevoerd.

Verzoeker meent dan ook terecht dat het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel flagrant werd geschonden. [...]"

2.5.2. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Verzoeker betoogt dat de gemeente zijn aanvraag heeft aanvaard en vervolgens, na het ontvangen van de bewijsstukken, het dossier heeft doorgestuurd naar verweerder, zodat verzoeker er vanuit mocht gaan dat alles in orde was. Evenwel gaat verzoeker voorbij aan het gegeven dat het gemeentebestuur niet bevoegd is om een standpunt in te nemen omtrent de vraag of verzoeker voldoet aan de in de wet voorziene voorwaarden om tot een verblijf als familielid van een Belg toegelaten te worden, doch slechts kan beoordelen of verzoeker zelf de vereiste stukken heeft aangebracht die het bevoegde bestuur op zijn beurt dienen toe te laten te beoordelen of hij aan deze voorwaarden voldoet. Het gemeentebestuur kon slechts vaststellen dat er stukken werden voorgelegd ter staving van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie, zonder zich verder uit te spreken over de vraag of aan de hand van deze stukken ook effectief het bewijs van een duurzame en stabiele relatie in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet was geleverd. Deze beperking van de bevoegdheid van het gemeentebestuur vloeit voort uit artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit. Pas nadat de vereiste overtuigingsstukken werden overgemaakt kan op basis van een inhoudelijke beoordeling van deze stukken besloten worden of de aanvrager voldoet aan de wettelijke vereisten. Deze beoordeling behoort, overeenkomstig artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit, uitsluitend tot de bevoegdheid van verweerder. Het kwam aan verzoeker toe om alle stukken die hij nuttig achtte in het kader van deze beoordeling over te maken aan het gemeentebestuur. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij van mening is dat hij, door het enkele feit dat het gemeentebestuur de aanvraag doorstuurde naar verweerder, erop kon vertrouwen dat de door hem voorgelegde stukken zouden volstaan als bewijs van een stabiele en duurzame relatie. Er blijkt ook op geen enkele wijze dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf enige verwachting zou hebben gecreëerd bij verzoeker dat zijn aanvraag een gunstig gevolg zou kennen. In ieder geval kan ook hier nog worden opgemerkt dat de ingeroepen

beginselen niet toelaten af te wijken van een reglementair voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F).

Een schending van het rechtszekerheids- of het vertrouwensbeginsel wordt niet aangetoond.

Het zesde middel is ongegrond.

2.6. Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS